

electrònic), el contingut (informació, recurs a enllaços externs, ús de recursos multimèdia, motors de cerca, valors notícia, fonts, bases de dades i hemeroteca) i l'adequació i adaptació tecnològiques mitjançant la integració de totes les possibilitats que ofereix la xarxa, en concret, l'elaboració de notícies multimèdia.

Quant a l'organització i estructura es pot parlar de la propietat, administració i gestió i estructura de la redacció, així com de les noves professions que sorgeixen en relació amb la gestió de la informació: editors, documentalistes i dissenyadors.

Televisió i continguts a l'era digital

José Luis Ibáñez

Departamento de Periodismo (Universidad del País Vasco – Euskal Herriko Unibertsitatea)

Emilio Fernández Peña

Becari predoctoral pel Govern Basc

La història de la televisió és, abans que res, la història dels seus continguts. L'evolució tecnològica, que ha influït de manera fonamental en l'augment del nombre de canals, gairebé no ha incidit en els continguts essencials dels programes.

De fet, no són tantes les diferències –tret de les pròpies del desenvolupament tecnològic– entre els programes emesos en els seus orígens per Televisión Española i posteriorment per les autonòmiques i privades i els que avui distribueixen les plataformes de televisió digital i els operadors de cable. Altra cosa seria considerar la proliferació de programes basats en idees i formats molt similars.

La revitalització dels vells programes (pel·lícules, sèries o documentals) és una de les conseqüències de la nova televisió. Aquells programes que les televisions generalistes consideraven caducats adquireixen un nou valor en el món de la televisió multicanal.

Les plataformes digitals opten, a més a més, per la diversificació vertical cap a la producció o empaquetat de continguts. Caldrà veure com afectarà la proliferació de canals al desenvolupament de la indústria audiovisual espanyola.